

กองทุนพัฒนาสื่อ
ปลอดภัยและสร้างสรรค์
THAI MEDIA FUND

พลังความเข้าใจยิ่งใหญ่จริงๆ นะ

สำหรับพี่น้องของเด็กพิเศษ กลุ่มบกพร่องทางสติปัญญา

เรื่อง : ธิญญาเรศ อรรถกิจมงคล, วิชญ์ภาส แก้วมณี
ภาพ : นันทกานต์ พัวทวิพงศ์, ไอริณ อีสริยะเนตร

“ซ้าง ซ้าง ซ้าง”

เช้าที่สดใส ‘ดาวเหนือ’ เด็กชายวัย 9 ขวบ

โดนปลุกด้วยชื่อของสัตว์ชนิดหนึ่ง

คนปลุกก็ไม่ใช่ใครที่ไหน

‘ห้องฟ้า’ นั่นเอง เธอยิ้มกว้างให้น้องชาย

เห็นฟันหน้าครบทุกซี่

แม้ว่าเด็กชายจะรู้สึกลงใจบ้าง
ที่พี่สาวปลุกด้วยวิธีนี้
แต่พ่อกับแม่เคยบอกว่า
ถ้าพี่ท้องฟ้าตื่นเต้นหรือดีใจ
พี่จะพูดคำนั้นซ้ำ ๆ และยิ้มแก้มปริ

“ดาวเหนือ ท้องฟ้า เตรียมตัวไปสวนสัตว์กันลูก”

เสียงแม่แว่วมาจากชั้นล่างของบ้าน

เตรียมตัว.... ทำยังไงนะ

ท้องฟ้าทำท่าทางเหมือนกำลังคิด

จนดาวเหนือแต่งตัวเสร็จแล้ว เธอก็ยังคิดไม่ออก

“เราต้องเตรียมตัวนะพี่ท้องฟ้า” เด็กชายกล่าว

“เตรียมตัวนะ เตรียมตัว”

เด็กหญิงทวนสิ่งที่น้องชายพูด

“เตรียมตัวไปฟีทองฟ้า
วันนี้เราจะไปเที่ยวสวนสัตว์กัน”
แม้ว่าดาวเหนือจะพูดซ้ำเป็นรอบที่สอง

แต่พี่สาว
ก็ยังไม่เข้าใจว่า
น้องชายอยากให้เธอ
ทำอะไร

เด็กชายรู้สึกสับสน
ไม่รู้จะจัดการสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าอย่างไรดี
ดาวเหนือเข้าใจว่า
ฟีทองฟ้าเป็น เด็กบกพร่องทางสติปัญญา
ทำให้คิดซ้ำ ทำซ้ำ และไม่ค่อยเข้าใจคำพูดของเขา

แต่บางครั้งเขาก็ยังเด็กเกินกว่าช่วยพี่ได้ทุกเรื่อง

ดาวเหนือจึงตัดสินใจใช้ผู้ช่วยคนสำคัญ

นั่นคือ คุณแม่

ดาวเหนือเดินไปหาแม่เพื่อขอความช่วยเหลือ

“ชอบใจมากที่มาบอกแม่นะ”

แม่ชอบใจดาวเหนือ

แล้วเดินเข้ามาลูบหัวลูกชายอย่างอ่อนโยน

จากนั้นทั้งคู่ก็เดินไปหาห้องฟ้า

“ห้องฟ้าจ้า ไปลูก

ไปอาบน้ำ เดี่ยวแม่พาไป”

แม่พูดพร้อมกับจูงมือลูกสาวไปห้องน้ำ

ดาวเหนือเข้าใจได้ทันทีว่า
ต้องพูดสั้น ๆ ง่าย ๆ ให้ชัดเจน พี่สาวจึงจะเข้าใจ
และไม่เป็นไรเลย
ถ้าดาวเหนือจะช่วยพี่ท้องฟ้าไม่ได้ทุกเรื่อง
เขาไม่ได้เผชิญเรื่องนี้คนเดียว
ยังมีพ่อกับแม่ที่พยายามช่วยท้องฟ้าเหมือนกัน

“อ้าว! ท้องฟ้า รongเท้าสลับข้างกันนะลูก”

เสียงพ่อเอ๋ยทัก ขณะรอสมาชิกในครอบครัวขึ้นรถ
และท้องฟ้าเป็นคนสุดท้ายที่เดินออกมาจากประตูบ้าน

“สลับข้าง” เด็กหญิงทวนคำพูด

พร้อมกับก้มมองรองเท้าผ้าใบคู่ใจของตน

ครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรดี

‘นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พี่ท้องฟ้าใส่สลับข้างกัน’

ดาวเหนือคิดขณะมองพี่สาว

ลงไปช่วยพี่ดีไหม

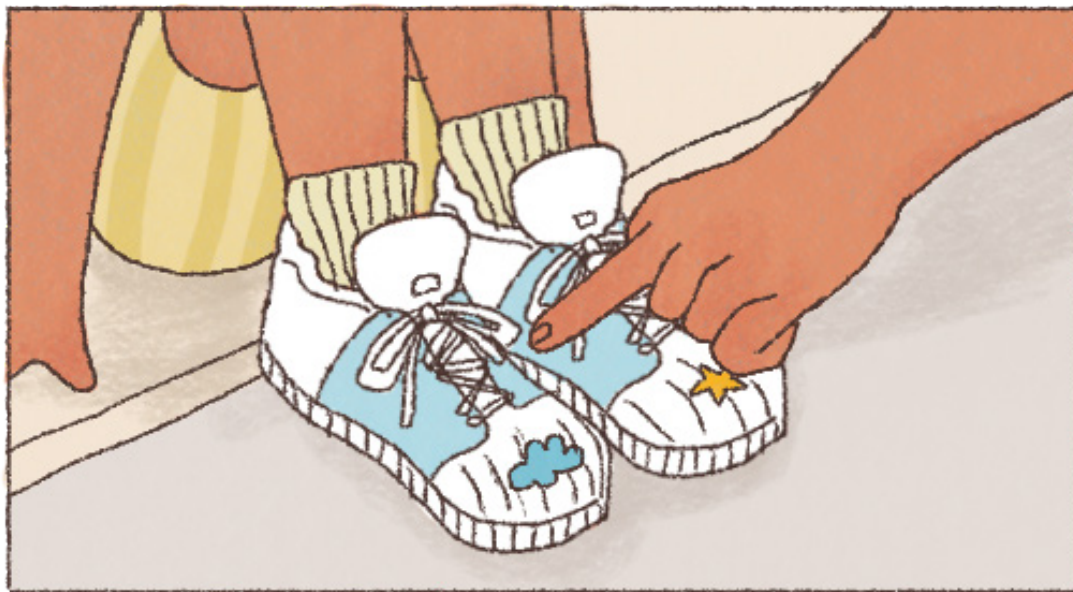
พี่จะโกรธไหมนะถ้าดาวเหนือไม่ช่วย

ทันไดนั้น

ผู้เป็นพ่อชี้ไปที่เท้าข้างขวาของห้องฟ้า

“จำได้ไหม พ่อเคยทำสัญลักษณ์ไว้ให้
ข้างนี้ต้องเป็นสัญลักษณ์อะไรลูก”

เด็กหญิงเงยไปพักหนึ่งก่อนจะตอบกลับว่า

“ข้างนี้... ดาวค่ะ”

“เก่งมาก แล้วข้างนี้ล่ะ”

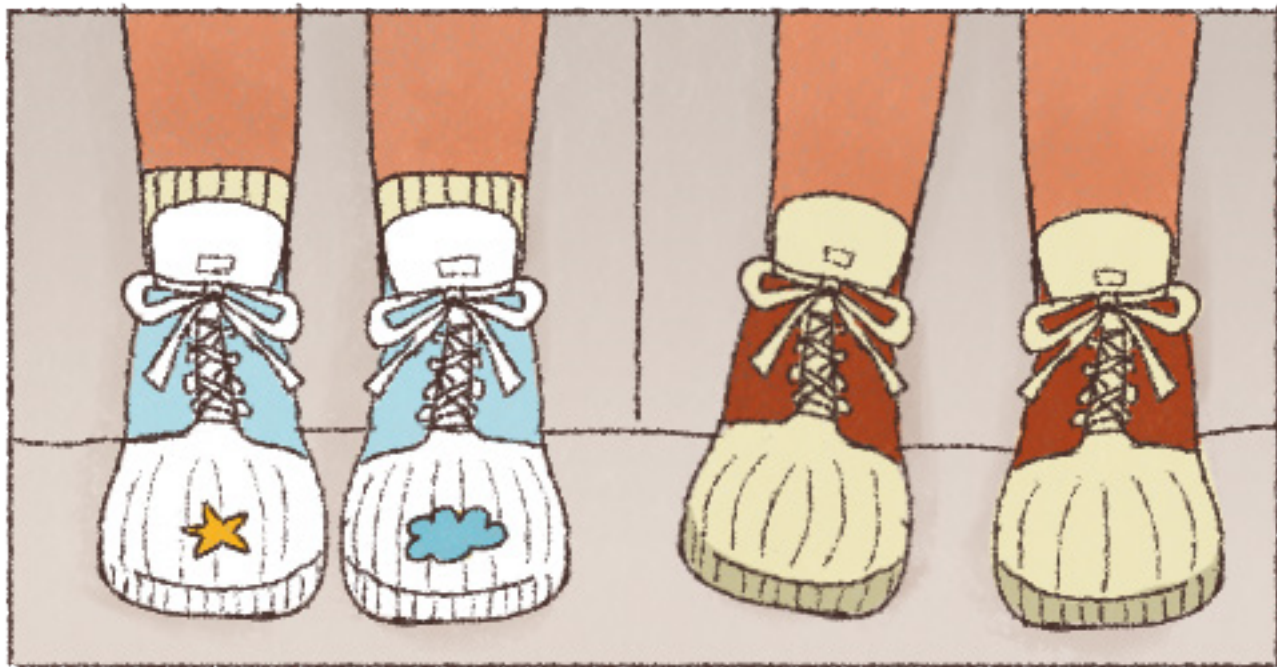
พ่อถามอีกครั้งและชี้นิ้วไปที่เท้าข้างซ้ายของลูกสาว

“ข้างนี้ ข้างนี้ ข้างนี้ ก่อนเมฆ”

เมื่อท้องฟ้านี้ก่อกองก็ถอดรองเท้ามาใส่อีกครั้ง

ส่งยิ้มให้พ่อ แล้วขึ้นรถไปนั่งข้าง ๆ น้องชาย

พ่อมักจะใช้ภาพหรือสัญลักษณ์ช่วยให้พี่ท้องฟ้าจำได้ง่ายขึ้น

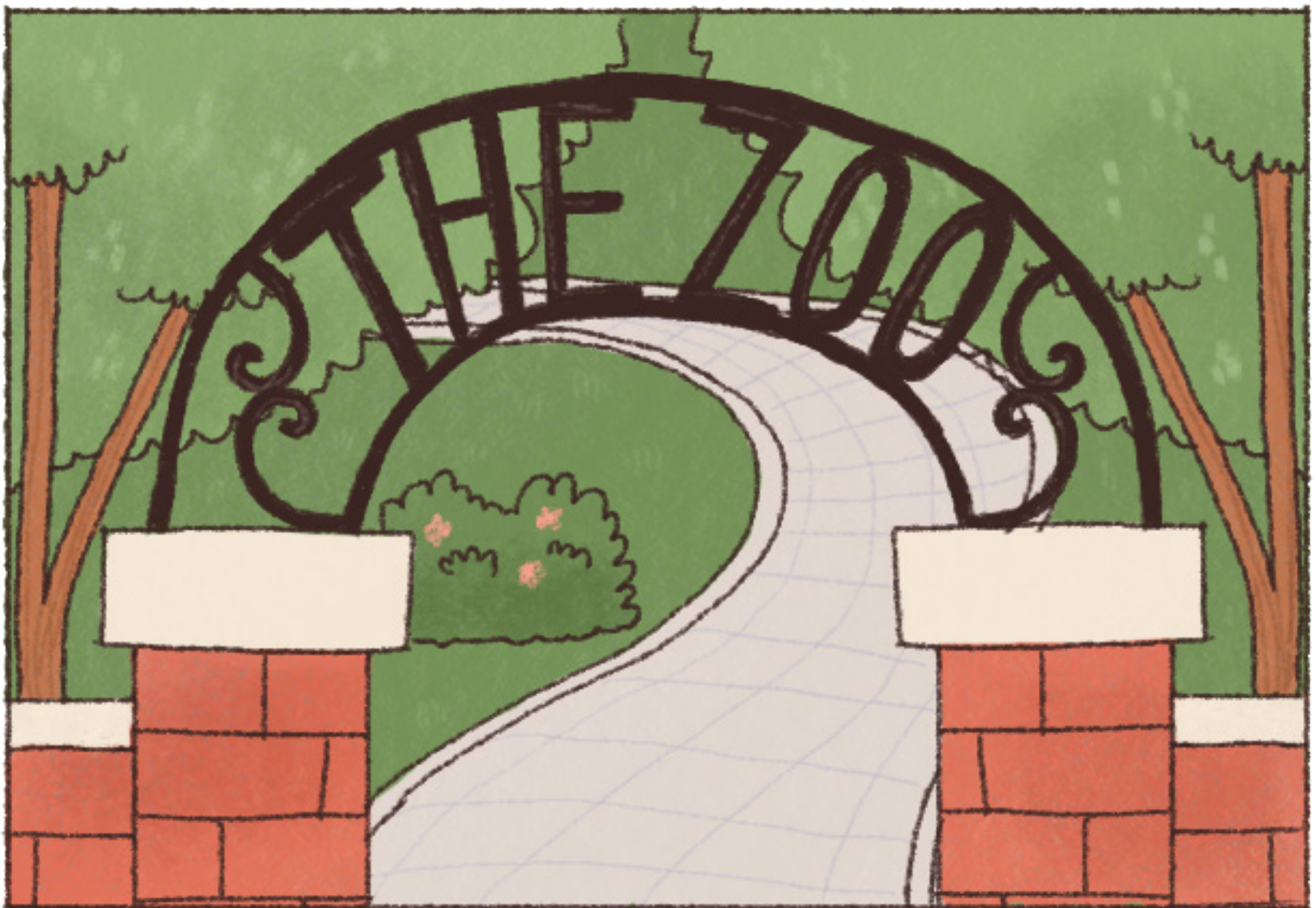
‘ความจริงแล้ว พี่ท้องฟ้าก็ทำได้

แค่ต้องใช้เวลาหน่อยเท่านั้นเอง

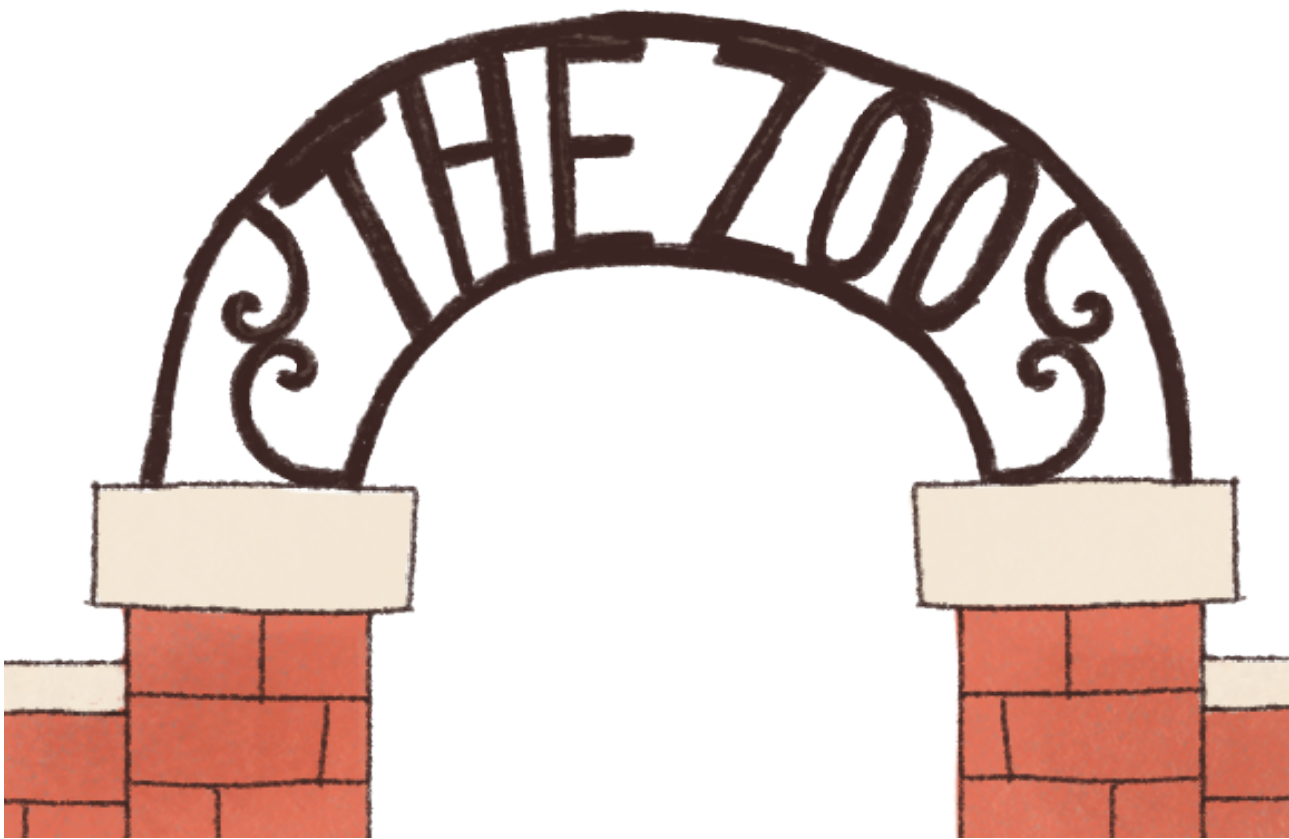
พี่จะค่อย ๆ ทำได้มากขึ้น’ ดาวเหนือคิด

สวนสัตว์อยู่ไกล พ่อต้องขับรถนานกว่าจะถึง
ดาวเหนือกับท้องฟ้าดูวิวข้างนอกรถอย่างเพลิดเพลิน
ร้องเพลงบ้าง หลับบ้าง ตื่นบ้าง
จนไปถึงป้ายหน้าสวนสัตว์
เด็ก ๆ จึงรู้ว่ามาถึงจุดหมายที่รอคอยแล้ว

“พี่ท่องฟ้าดูสิ
ป้ายนั้นเขียนว่า The Zoo”
ผู้เป็นน้องชายเอ๋ยขึ้น

ท่องฟ้าหันไปมองป้าย
ตามดาวเหนือด้วยท่าทางมึนงง
ไม่เข้าใจว่าน้องชายพูดถึงอะไร
“The Zoo ไกลูก T – h – e – z – o – o”
แม่อธิบายเสริม

“T – ...” ท้องฟ้าจำได้เพียงไม่กี่ตัวอักษร

“T – h – e – z – o – o” ดาวเหนือช่วยเสริม

“ไหนดูกทั้งสองคนลองทวนพร้อมกันสิ”

พ่อชวนลูกสะกดคำ

ท้องฟ้าเงียบไป

เพราะลืมแล้วว่า เริ่มต้นด้วยตัวอักษรอะไร

“ไม่เป็นไรพี่ท้องฟ้า ช้า ๆ ก็ได้ครับ”

เด็กชายพลอบ

“T – h – e”

ทั้งคู่ค่อย ๆ ออกเสียงช้า ๆ

โดยมีดาวเหนือค่อยออกเสียงนำให้ก่อน

“z – o – o” ออกเสียงอีกครั้งนะ

“The zoo แปลว่า สวนสัตว์” แม่เอ๋อขึ้น

“Zoo สวนสัตว์ สวนสัตว์ มาถึงแล้ว เย่ ๆ”

ท้องฟ้าตะโกนด้วยความดีใจแล้วเข้าไปกอดดาวเหนือ

ดาวเหนือรู้ว่า การย่ำทวนบ่อย ๆ

จะช่วยให้พี่ท้องฟ้าจำได้ดีขึ้น

“ทุกครั้งที่พี่ท้องฟ้าคิดออกจะเข้ามากอด
ผมดีใจนะ เพราะมันหมายถึงพี่ขอบคุณ
และเข้าใจบางอย่างมากขึ้น”
เด็กชายคิดในใจและกอดตอบพี่สาว

ร้อนจัง ร้อนจัง

แดดแรงมาก พ่อเหงื่อออก

แม่ ท้องฟ้าและดาวเหนือก็เหมือนกัน

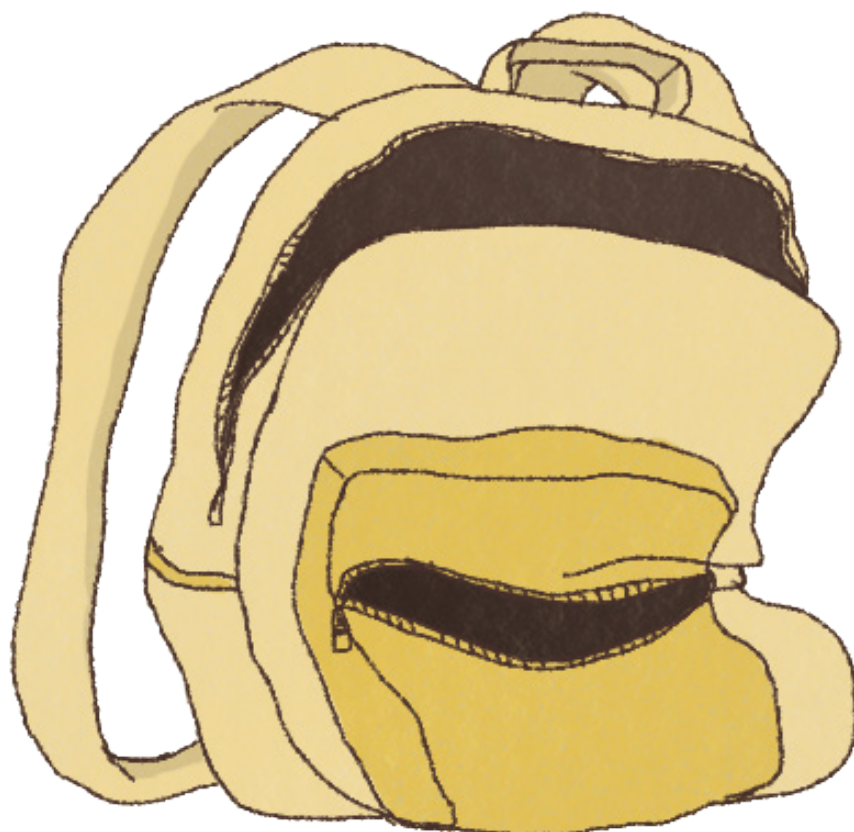
แต่ไม่เป็นไร ทั้งสี่คนมีตัวช่วย

นั่นคือ หมวกใบโปรดนั่นเอง

“ใส่หมวกสิจ๊ะท้องฟ้า”
แม่พูดขึ้นพร้อมชี้ไปที่หมวก
บนหัวของตนเอง

“หมวก”
เด็กหญิงคั่นในกระเป๋าเป้เท่าไร
ก็ไม่เจอหมวกใบโปรดของเธอ

เดาได้เลยว่า
ท้องฟ้าลืมตัวช่วยสำคัญอีกแล้ว

“พี่ท้องฟ้าลืมนะใช้ไหมครับ นี นี นี
ผมเห็นพี่ลืมนะไว้นะโตะเลยหยิบมาให้”
ดาวเหนือชมพูหมวกสีแดงของพี่สาวขึ้นมาจากกระเป๋า
จากนั้นก็สวมหมวกใบนั้นให้ท้องฟ้า

“เย่ ๆ”
เด็กหญิงกระโดดโลดเต้นอย่างดีใจ

“ขอบคุณที่คิดถึงพี่ท้องฟ้านะลูก”
พ่อกับแม่เอ๋ยชมลูกชายด้วยรอยยิ้ม

‘ผมชอบทุกครั้งที่พ่อแม่ชมเชยและภูมิใจในตัวผม
รู้สึกเหมือนผมทำประโยชน์ให้คนรอบข้างได้’
ดาวเหนือกอดพ่อ แม่ และพี่สาว

ทั้งสี่คนเดินชมสวนสัตว์

ระหว่างทางพวกเขาพบกรงลิง

“ดูสิ ดูสิ นั่นลิงจ๋อจอมชน”

ดาวเหนือชี้ไปที่ลิงฝูงใหญ่ห้อยโหนไปมาในกรง

“ไหนดึก ๆ ลองนับสิ มีลิงทั้งหมดกี่ตัว”

พ่อเอ่ยถามลูกชายและลูกสาว

ดาวเหนือชี้นิ้วไปที่ลิงทีละตัว

“หนึ่ง สอง สาม ... สิบเอ็ด มี สิบเอ็ด ตัวครับ”

สวนท่องฟ้าก็พยายามนับ แต่นับซ้ำไปซ้ำมา

“หนึ่ง... สอง...”

“หนึ่ง ... สอง... สาม”

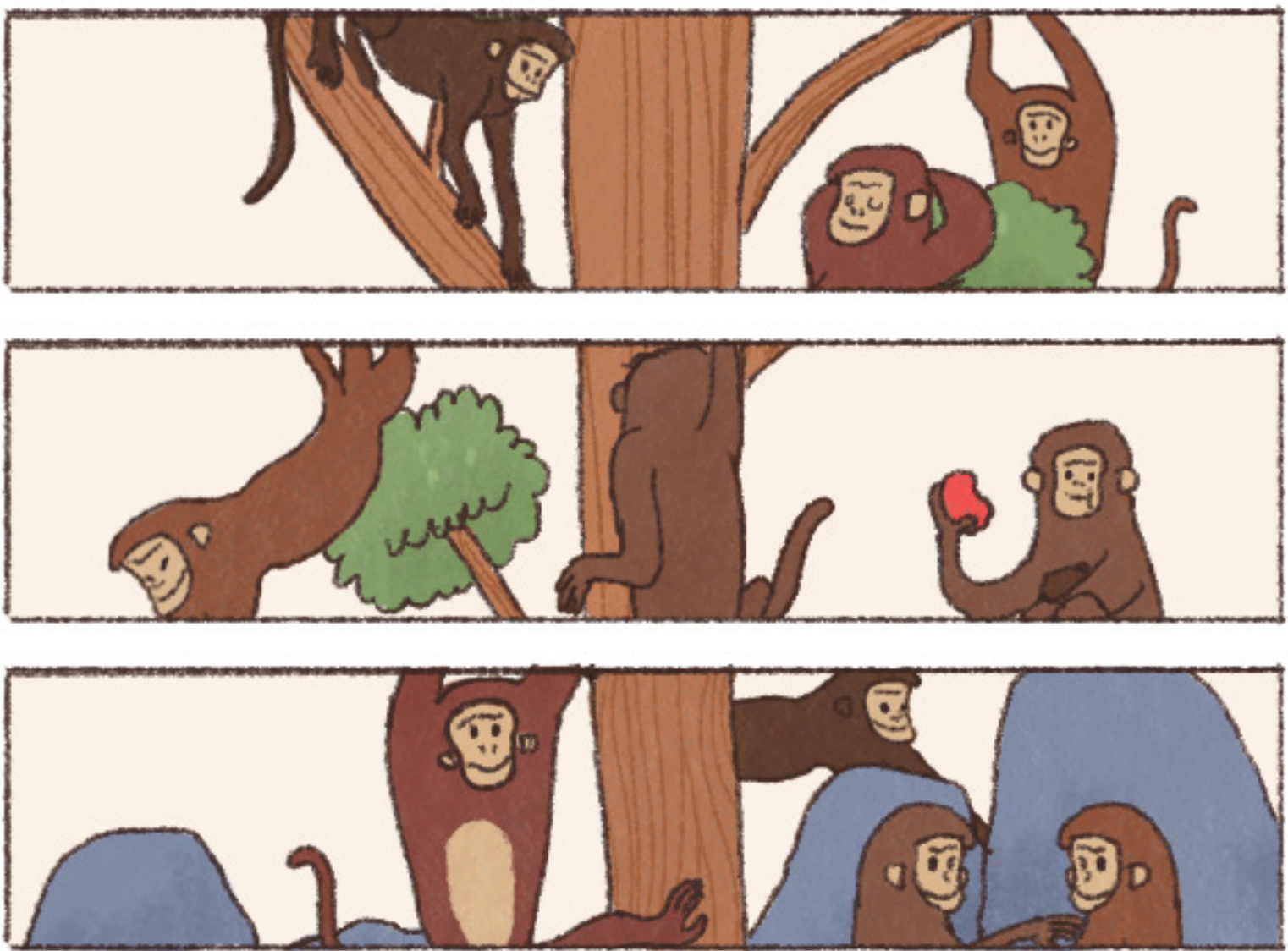

ทั้งสามคนเห็นท้องฟ้ายังจืดจ๋ออยู่กับการนับ
แต่ก็ยังตอบไม่ได้ว่ามีลิงกี่ตัว
จึงให้เวลานับ ไม่ได้เร่งเร้า

แต่เมื่อเห็นแล้วว่าพี่ท้องฟ้าอาจสับสน
นับวนไปมาเพราะลิงอยู่บนต้นไม้บ้าง
เกาะกรงบ้าง เดินไปมาบ้าง

แม่ก็เอ่ยขึ้น “เราจะช่วยกันนับนะ
เริ่มจากลิงที่เกาะต้นไม้ต้นนี้ก่อน หนึ่ง สอง สาม”
หลังจากนั้น แม่ก็ค่อย ๆ พาท่องฟ้านับจำนวนลิง
เพิ่มทีละกลุ่ม ท่องฟ้าและดาวเหนือชี้ไปที่ลิงทีละตัว

แล้วนับพร้อมกัน “สิบเอ็ด”
สองพี่น้องตอบคำถามพร้อมกันอย่างมั่นใจ

“มีอีก มีอีกหนึ่งตัว”

ท้องฟ้าทำท่าตื่นเต้นแล้วพูดออกมา

“มีลูกลิงอีกหนึ่งตัว เกาะแม่ลิงอยู่ นั่นไง ะ”

ท้องฟ้าพูดพร้อมชี้นิ้วไปที่ลูกลิง

“ถ้าอย่างงั้น รวมแล้วจะมีกี่ตัวกันนะ”

แม่ถามท้องฟ้า ท้องฟ้าหันมายิ้ม
แล้วเริ่มนับเลขออกเสียงใหม่อีกครั้ง

“หนึ่ง สอง สาม ... สิบเอ็ด สิบสอง”

“มีสิบสองตัวค่ะ”

ท้องฟ้าตอบอย่างภาคภูมิใจ

“ถูกต้องเลยลูก”

ทั้งสามคนตบมือชื่นชมท๋องฟ้า

จากเดิมที่เด็กชายรู้สึกขัดใจที่พี่สาวทำอะไรซ้ำ

หรือทำไม่ค่อยได้ ก็กลายเป็นรู้สึกดี

ที่ตัวเองได้ช่วยเหลือพี่สาว

แล้วทั้งสี่คนก็เดินต่อ
เพื่อชมสวนสัตว์ไปเรื่อย ๆ

ในบริเวณสวนสัตว์ มีการแจกลูกโป่งให้กับเด็ก ๆ

ห้องฟ้าได้ลูกโป่งด้วย

แต่ถือได้ไม่นาน ลูกโป่งก็หลุดมือ

ท้องฟ้าเริ่มมีน้ำตาซึมและเหมือนจะร้องไห้
เด็กชายที่เห็นเหตุการณ์นี้ก็ย้อนกลับไป
ตอนที่ตัวเองเสียใจก็มีพ่อ แม่
และพี่สาวคอยกอดและปลอบเขา

พอคิดดังนั้น
ดาวเหนือก็รีบเข้าไปกอดและปลอบพี่สาว

“ไม่เป็นไรนะพี่ท้องฟ้า

เดี๋ยวเย็นนี้เราไปทำลูกโป่งฟองสบู่เล่นที่บ้านก็ได้”

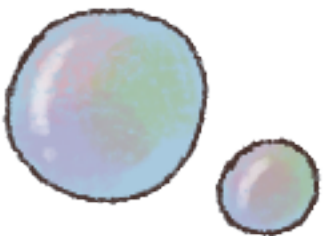
เด็กหญิงได้ยินน้องชายพลอบ

และรู้สีกว่าจะได้เล่นสิ่งที่ชอบก็ค่อย ๆ ดีขึ้น

“ขอบใจที่คอยดูแลพี่ท้องฟ้าและดาวเหนือ”

พ่อกับแม่ชมลูกชาย

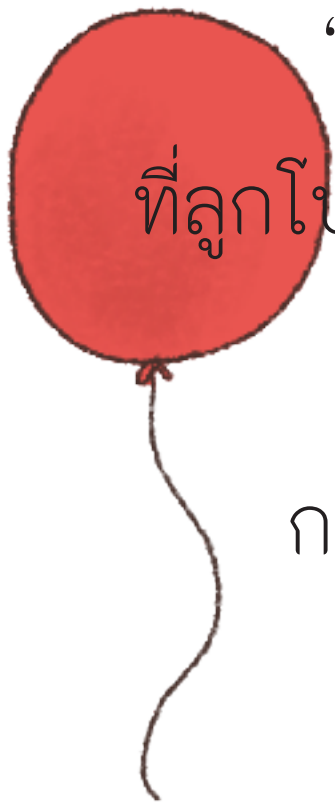
ดาวเหนือยิ้ม

“ผมรู้ว่าพี่ท้องฟ้าต้องเสียใจมาก

ที่ลูกโป่งลอยหายไป พ่อกับแม่เคยบอกผมไว้

เวลาพี่เสียใจให้กอด

การกอดจะทำให้ใจเรารู้สึกอบอุ่น”

“จึ้นมือของพ่ออย่างว่าง

เรามาเดินจับมือกันใหม่”

พ่อถาม ทุกคนยิ้มและพยักหน้า

พ่อ แม่ ลูก เดินจับมือกัน
แล้วก็เดินต่อไป เดินต่อไป

เดินมาเรื่อย ๆ

จนกระทั่งได้ยินเสียงสัตว์สกปรกตัวหนึ่งร้อง

“แปรึ้น”

แววตาของห้องฟ้าและดาวเหนือสดใสทันที

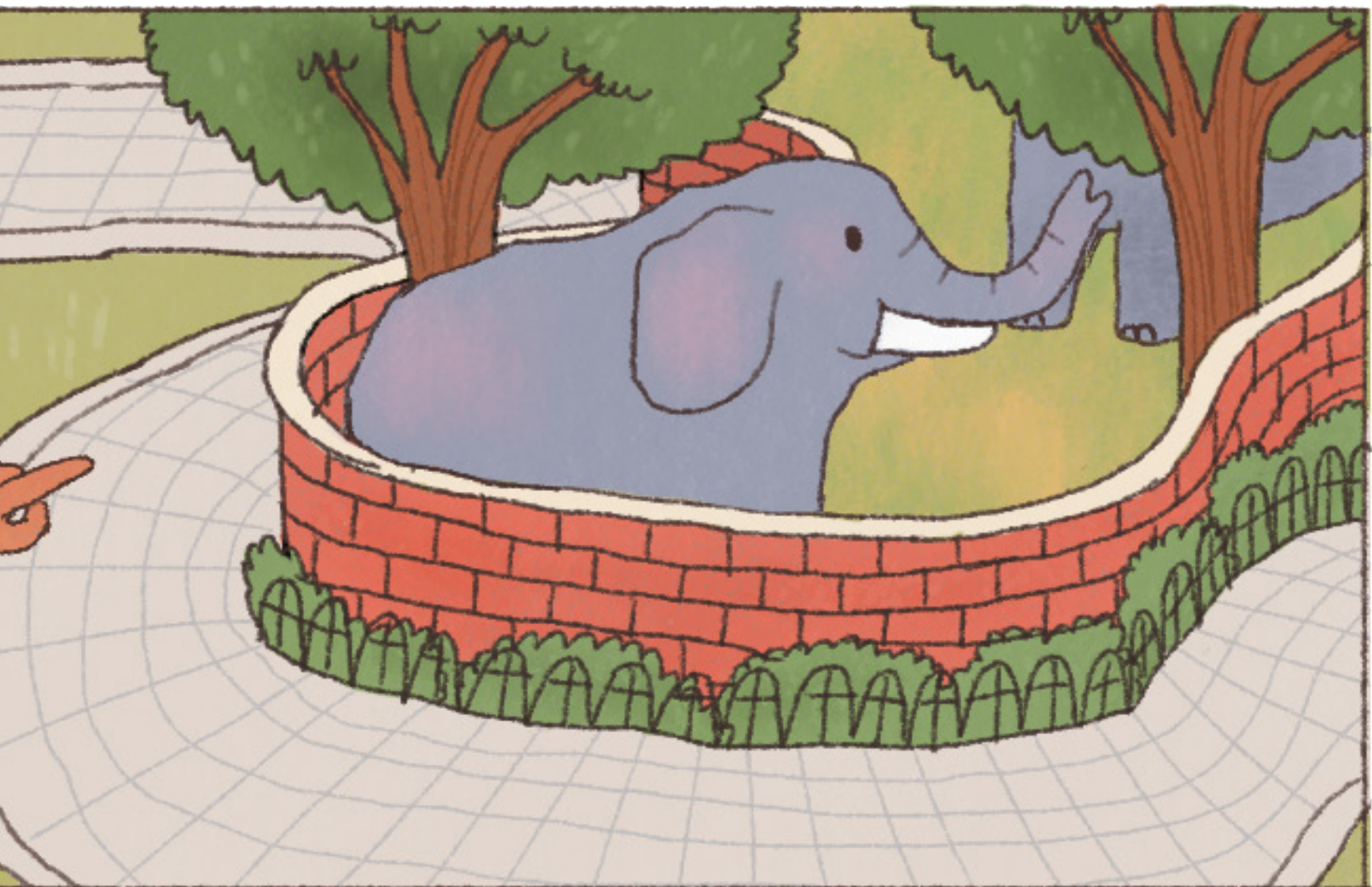
อยากรู้เหลือเกินเสียงมาจากที่ไหน

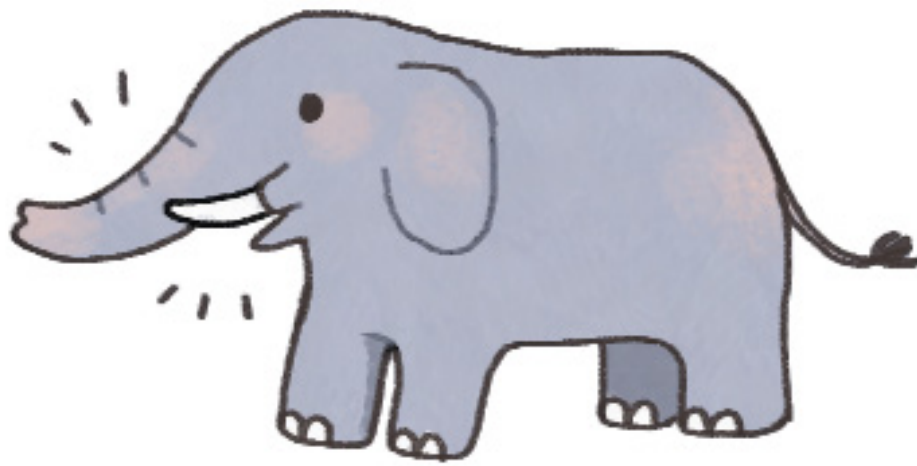
“พี่ห้องฟ้า ทางนั้น ทางนั้น”

น้องชายชี้ไปที่ลานกลางสวนสัตว์

“เสียงจากสัตว์อะไรลูก”
พ่อถามลูกชายและลูกสาว
“ช้างครับ” ดาวเหนือตอบ
“ช้างมีงวง มีงาด้วยนะ”
น้องชายบอกพี่สาว
แล้วก็ชี้ไปที่งวงและงาของช้าง

“ช้าง งวง งา” ท้องฟ้ากล่าวด้วยเสียงสดใส

“ใช่ ๆ มันร้องยังไงนะ”

แล้วดาวเหนือก็ทำท่าทางเลียนแบบช้าง

พร้อมกับร้องออกมาว่า

“แปร์น แปร์น แปร์น แปร์น”

ท้องฟ้าหัวเราะกับท่าทางของน้องชาย

พ่อกับแม่ก็เช่นกัน

‘ผมชอบนะ เวลาพี่ท้องฟ้าหัวเราะ’

“ผมจำได้ ช้างเป็นสัตว์ตัวโปรดของพี่
ผมจะชวนพี่ท่องฟ้าวาดรูปช้างและระบายสีด้วยกัน
ผมเคยยืมหนังสือห้องสมุด
เกี่ยวกับช้างมาอ่านกับพี่ด้วย”

ดาวเหนือรู้ว่าพี่ท่องฟ้า
จะสนใจและเรียนรู้ได้ดีขึ้น
ถ้ามีสิ่งที่ท่องฟ้าชอบ

เย็นมากแล้ว ทั้งสี่คนจึงกลับบ้านกัน
แม้ว่าวันนี้จะเป็นวันร่วนวายอยู่บ้าง
แต่ทั้งพ่อ แม่ ท້องฟ้า และดาวเหนือ
ก็รู้สึกสนุกและมีความสุขมาก

“ต่อให้ท้องฟ้าจะไม่เหมือนคนอื่น
ต่อให้บางครั้งดาวเหนือจะช่วยท้องฟ้าไม่ได้
ต่อให้หลาย ๆ อย่างอาจจะยาก
ไม่ง่ายเลยสักนิดสำหรับพ่อแม่
แต่ครอบครัวจะค่อย ๆ เติบโตขึ้น
และผ่านไปด้วยกัน
เพราะสุดท้าย... เราทุกคน
ล้วนต้องการความรักความเข้าใจ”

